

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/268/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716209086
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3716209086.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Stanislavy Markovej a členiek senátu Mgr. Stanislavy Mikláňkovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: Poštová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS, s.r.o, so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: S. D., bytom K., A. XXXX/XX, zastúpenému: JUDr. Dalibor Pavelka, advokát so sídlom Hlohovec, Pribinova 46, o zaplatenie 12.824,18 eur s prísl., o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 5Csp/67/2016-58 zo dňa 28. februára 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 8.142,43 eur, dlžné úroky a poplatky 4.440,75 eur a úrok z omeškania 5,25% ročne zo sumy 8.382,43 eur od 21.11.2014 do 15.3.2016, zo sumy 8.262,43 eur od 16.3.2016 do 3.6.2016 a zo sumy 8.142,43 eur od 4.6.2016 do zaplatenia a v súvisiacom výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e** .

II. Odvolacie konanie o odvolaní žalobcu **z a s t a v u j e** .

III. Žiadna zo strán **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi .142,43 eur, dlžné úroky a poplatky 4.440,75 eur a úrok z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 8.382,43 eur od 21.11.2014 do 15.3.2016, zo sumy 8.262,43 eur od 16.3.2016 do 3.6.2016 a zo sumy 8.142,43 eur od 4.6.2016 do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26,98 %.

2. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že strany dňa 01.12.2011 uzavreli zmluvu o úvere č. 2308026288, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 15.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 120 pravidelných mesačných splátkach po 221,24 eur do 25.12.2021. Výška úrokovej sadzby bola dohodnutá na 10,90 % ročne, RPMN 12,21 % a celkové náklady dlžníka predstavovali 10.311,23 eur. Zároveň bolo dohodnuté poistenie schopnosti splácať úver. Listom zo dňa 04.11.2014 žalobca upozornil žalovaného, že jeho pohľadávka je viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti a v prípade, že nedôjde k úhrade, banka je oprávnená vyhlásiť úver predčasne splatným. Listom zo dňa 20.11.2014, ktorý žalovaný prevzal dňa 26.11.2014, žalobca oznámil žalovanému, že ku dňu 20.11.2014 sa úverová pohľadávka stala predčasne splatnou v celom rozsahu. Uvedené oznámenie bolo zaslané aj vtedajšej manželke žalovaného Jarmile Hírešovej, ktorá ho prevzala dňa 02.12.2011. Z výpisu z úverového účtu za obdobie od 01.12.2011 do 31.08.2016 súd zistil, že žalovaný ku dňu zosplatenia úveru uhradil celkovo sumu 6.616,57 eur, z ktorej bola suma 267,42 eur započítaná na poplatky, suma 4.173,33 eur na úroky a suma 2.175,82 eur na istinu úveru. Po zosplatení žalovaný

uhradil dňa 15.03.2016 sumu 120,- eur a dňa 03.06.2016 sumu 2016,- eur. Ďalej súd z výpisu zistil, že za uvedené obdobie si žalobca vypočítal úroky v celkovej výške 3.820,75 eur (úroky 3.315,74 eur a úroky na účte v ČR 505,01 eur). Z dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzatvorenej medzi žalovaným a A. K. - D. dňa 03.11.2015 vyplýva, že A. K. - D. okrem iného sa zaviazala splácať zostatok úveru poskytnutého na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.12.2011 Poštovou bankou, a.s. . Túto skutočnosť žalovaný oznámil žalobcovi listom zo dňa 04.02.2016 podaným na poštovú prepravu dňa 06.02.2016.

3. Okresný súd sa v prvom rade zaoberal pasívnou legitimáciou žalovaného v spore. Je nepochybné, že žalovaný uzatvoril so svojou bývalou manželkou dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na základe ktorej táto okrem iného prevzala splácanie záväzku z vyššie uvedenej úverovej zmluvy. Žalovaný síce uvedenú skutočnosť oznámil žalobcovi, avšak nepreukázal, že by žalobca s takouto dohodou vyslovil súhlas tak ako to predpokladá ustanovenie § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dohoda o prevzatí dlhu, ku ktorej veriteľ - žalobca nedal súhlas je preto neúčinná a pôvodný dlžník, teda žalovaný zostáva i naďalej dlžníkom. Dohoda, ktorú uzatvorili žalovaný so svojou bývalou manželkou tak zakladá nový, samostatný záväzkový právny vzťah iba medzi nimi a pôvodný záväzok medzi žalobcom a žalovaným nemôže ovplyvniť. Takáto dohoda nespôsobuje zmenu v subjektoch, ani zmenu v obsahu pôvodného záväzku a ten kto sa dlžníkovi zaviazal splniť jeho záväzok, teda bývalá manželka žalovaného, nevstupuje do trvajúceho právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, a to ani namiesto žalovaného ani popri ňom. Na základe uvedeného mal súd za to, že žalovaný je pasívne legitimovaný v danom spore.

4. Ďalej okresný súd uviedol, že žalobca odvodzuje svoje právo zo zmluvy o úvere, ktorá zmluva je nepochybne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a tiež zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti poskytol žalovanému ako fyzickej osobe - spotrebiteľovi úver, pričom z obsahu spisu nevyplyva, že by žalovaný pri uzatváraní tejto zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by mu bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania a z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Zo samotnej zmluvy je ďalej zrejmé, že žalovaný nemohol individuálne ovplyvniť jej obsah, bola už vopred pripravená na predtlačenom formulári, nakoľko sa uzatvárala vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Súčasťou zmluvy boli bez akýchkoľvek pochybností obchodné podmienky pre úver a Všeobecné obchodné podmienky, ktoré taktiež žalovaný ovplyvniť nemohol, nakoľko rovnako boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. V konaní nebolo sporné, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 15.000,- eur a vzhľadom na porušenie povinnosti žalovaným splácať tento úver riadne a včas, bola ku dňu 20.11.2014 vyhlásená jeho predčasná splatnosť. Ku dňu splatnosti tohto úveru žalovaný celkovo zaplatil žalobcovi sumu 6.616,57 eur, z ktorej žalobca započítal sumu 267,42 eur na poplatky, sumu 4.173,33 eur na úroky a sumu 2.175,82 eur na istinu úveru. Okresný súd mal za to, že takýto zápočet je v rozpore s ustanovením § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - žalovaného. Takýmto spôsobom sa výrazne navyšujú náklady spotrebiteľa oproti stavu, ak by sa jednotlivé platby započítavali v súlade so zákonnou úpravou. Takéto započítanie žalobca odvodzoval od úpravy obsiahnutej v čl. 7 Obchodných podmienok pre úver, s ktorými sa podľa jeho názoru žalovaný oboznámil a súhlasil s nimi. Samotná zmluva o úvere i Obchodné podmienky pre úver však boli vyhotovené ako formulár, boli vopred pripravené a žalovaný tak tieto mohol len ako celok prijať alebo ako celok odmietnuť. Vzhľadom na uvedené potom takéto dojednanie nemožno považovať za individuálne dojednané a vyvodzovať z neho súhlas žalovaného so započítaním splátok odlišným od zákonnej úpravy. Na základe uvedeného potom okresný súd mal za to, že žalobca mal celú sumu uhradenú žalovaným vo výške 6.616,57 eur započítať na istinu poskytnutého úveru. Dižná istina ku dňu zosplatenia (20.11.2014) tak predstavovala sumu 8.382,43 eur (15.000,- eur mínus úhrady vo výške 6.616,57 eur). Keďže žalovaný ešte aj po zosplatení uhradil žalobcovi sumu 240,- eur, ku dňu podania žaloby dlh žalovaného voči žalobcovi na istine činil sumu 8.142,43 eur, na zaplatenie ktorej okresný súd žalovaného i zaviazal.

5. Okresný súd uzavrel, že žalovaný sa zaviazal v zmysle zmluvy platiť i ročný úrok z úveru 10,90 % a tiež poplatky za poistenie schopnosti splácať úver. Ak na tieto úroky a poplatky nebola z úhrad žalovaného započítaná v zmysle vyššie uvedeného žiadna suma, vychádzajúc z výpisu z úverového účtu, úroky z úveru od poskytnutia úveru až do jeho zosplatenia činia sumu 4.173,33 eur a poplatky za uvedené obdobie sumu 267,42 eur, ktoré súd taktiež zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi. Pokiaľ

však ide o úroky vo výške 3.820,75 eur do 31.8.2016 a úroky vo výške 10,90 % ročne z požadovanej istiny 12.824,18 eur od 1.9.2016 do zaplataenia, okresný súd mal za to, že na tieto nemá žalobca nárok. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny a za tento stav nedostatku patrí veriteľovi úrok, ktorý v podstate pokrýva veriteľovi absentujúci zisk. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. Zosplatenie ako jednostranný úkon veriteľa zásadne mení pôvodný dohodnutý úverový vzťah a veriteľ týmto úkonom navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Práve v tomto spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa a nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol spotrebiteľ vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia slovenských súdov. Vzhľadom na uvedené súd priznal žalobcovi istinu úveru len vo výške 8.142,43 eur, úroky do zosplatenia 4.173,33 eur a poplatky 267,42 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovaný tým, že nezaplatil úver riadne a včas, dostal sa do omeškania a žalobcovi vznikol v zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. aj nárok na úroky vo výške 5,25 % ročne odo dňa 21.11.2014, teda odo dňa nasledujúceho po vyhlásení splatnosti, a to zo sumy istiny ku dňu zosplatenia vo výške 8.382,43 eur až do 15.03.2016 eur (uhradená suma 120,- eur), zo sumy 8.262,43 eur odo dňa nasledujúceho, teda odo dňa 16.03.2016 do 03.06.2016 (uhradená suma 120,- eur) a následne zo sumy 8.142,43 eur odo dňa nasledujúceho, teda odo dňa 04.06.2016 až do úplného zaplataenia dlhu.

6. O nároku žalobcu na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Úspech žalobcu v konaní predstavuje 63,49 % (žiadal 12.824,18 eur s príslušenstvom a bolo mu priznané 8.142,43 eur s príslušenstvom) a úspech žalovaného 36,51 %. Z uvedeného potom vyplýva, že miera úspechu žalobcu predstavuje rozdiel týchto pomerných úspechov, teda 26,98 % a v tejto výške má žalobca proti žalovanému aj nárok na náhradu trov konania, pričom o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

7. Proti tomuto rozsudku v časti vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom a žiadal, aby krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že pokiaľ súd nepriznal žalobcovi nárok na zmluvné úroky z úveru odo dňa zosplatenia úveru, je rozsudok v rozpore so zákonnou úpravou. Zosplatenie úveru je právom veriteľa jednostranne zmeniť termín splatnosti úveru z dôvodu, že dlžník poruší svoju povinnosť. Žalovaný je preukázateľne dlžný v časti istiny sumu 12.824,18 eur, ako to vyplýva z výpisu aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.08.2016. Nesprávny bol postup súdu, ktorý pri výpočte dlžnej sumy postupoval tak, že všetky platby žalovaného započítal prednostne na istinu a nepriznal dlžné úroky z istiny tak pred zosplatením ako aj po zosplatení. Nie je zrejmé, akým spôsobom dospel súd k vyčísleniu dlžných úrokov a poplatkov na sumu 4440,75 eur, pretože táto suma predstavuje súčet platieb žalovaného alokovaných na úroky a poplatky, ktoré žalovaný žalobcovi už uhradil. Žalovaný pritom vyslovil súhlas s nasledovným poradím započítavania platieb žalovaného: poplatky podľa zmluvy, úrok z omeškania, zmluvný úrok z úveru, splátka istiny. Ide o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie. Systém započítavania bol nastavený tak, že v prípade riadneho plnenia dlhu žalovaným by sa postupne zmenšoval pomer častí úhrad započítavaných v jednotlivej splátke na úroky a zväčšoval by sa pomer častí úhrad započítavaných na istinu dlhu. Pokiaľ platí, že dlžník

je povinný platiť zmluvný úrok vo vzťahu k jednotlivjej splátky až do času jej riadneho platenia, nie je dôvodný výklad, že v prípade zmeny splatnosti jednotlivjej splátky - zosplatnenie úveru - povinnosť platiť zmluvný úrok až do času riadnej úhrady dlžnej sumy zanikla. Ani sankčný úrok nie kompenzáciou veriteľa z poskytnutia úveru, na rozdiel od zmluvného úroku. Súd odmietnutím priznania zmluvného úroku konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Hoci slovenské sudy zastávajú líniu, v zmysle ktorej nárok veriteľa na zmluvný úrok zosplatnením zaniká, poukázal na opačný prístup českých súdov, napríklad rozhodnutia NS ČR sp.zn. 32Cdo/3830/2014, sp.zn. 31Cdo/2851/1999, 32Cdo/2782/1999, 29Cdo/2606/2000, 33 Cdo/113/2008. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného ohľadne nedostatku jeho pasívnej legitímácie v konaní, stotožnil sa s argumentáciou okresného súdu, pretože nesúhlasil s dohodou o prevzatí dlhu v zmysle § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

8. Proti rozsudku okresného súdu v časti vo výroku, ktorým bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi 8.142,43 eur s príslušenstvom a v súvisiacom výroku o trovách konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalovaný. V odvolaní namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom a žiadal, aby krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zotrvával na argumente, že nie je nositeľom pasívnej vecnej legitímácie vo veci dlhu zo zmluvy o úvere zo dňa 01.12.2011, uzavretej medzi žalobcom v postavení veriteľa a žalovaným v postavení dlžníka. Už v konaní preukázal na dohodu o vyporiadaní BSM uzavretú s bývalou manželkou, ktorá na seba prevzala celý dlh zo zmluvy o úvere a zaviazala sa ho splácať. Žalovaný dohodu doručil žalobcovi so žiadosťou, aby v súlade s jej obsahom vykonal potrebné administratívne kroky. Na základe telefonického dopytu mu žalobca oznámil, že vo veci splácania úveru bola po uzavretí dohody o vyporiadaní BSM dohodnutá nová výška splátok z pôvodne zmluvne dohodnutej výšky 221,24 eur na sumu 120,- eur mesačne. Žalovaný pritom o zmenu výšky splátok nežiadal, pretože odo dňa uzavretia dohody o vyporiadaní BSM považoval celú vec za uzavretú. Žalobca tak po doručení dohody o vyporiadaní BSM preukázateľne komunikoval s bývalou manželkou žalovaného, ktorá iniciovala zmenu v otázke novej výšky splátok dlhu zo zmluvy o úvere a na tomto základe reálne poskytovala čiastkové plnenia. Žalobca zjavne akceptoval dohodu o vyporiadaní BSM a preukázateľne udelil súhlas s prevzatím dlhu bývalou manželkou žalovaného, čím došlo ku konštituovaniu privatívnej intercesie a prevzatí celého dlhu bývalou manželkou žalovaného ako intercedentkou. Žalovaný v konaní navrhol vykonanie dôkazu vyžiadaním úverového spisu vedeného žalobcom k predmetnej zmluve o úvere, ktorý by mohol byť objektívnym dôkazným prostriedkom za účelom preukázania, že dlžníkom žalobcu je bývalá manželka žalovaného, voči ktorej mala smerovať žaloba. Okresný súd však napriek § 295 a § 296 CSP navrhovaný dôkaz nevykonal, čo má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9. Žalobca podaním, doručeným okresnému súdu dňa 12.05.2017 vzal svoje odvolanie v celom rozsahu späť.

10. K odvolaniu žalovaného sa žalobca písomne nevyjadril. Žalovaný sa nevyjadril k odvolaniu žalobcu ani k jeho späťvzatiu.

11. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu ani žalovaného nariaďovať pojednávanie.

12. Vo veci podal odvolanie žalobca, čo do výroku ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania, ktoré následne vzal späť.

13. Podľa § 369 ods. 1 CSPokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

14. Vzhľadom na procesný úkon žalobcu krajský súd postupoval podľa citovaného zákonného ustanovenia a odvolacie konanie zastavil.

15. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného, preskúmaním veci krajský súd zistil, že rozsudok okresného súdu je v napadnutej časti vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

16. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

18. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. Žalovaný uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nevykonaní navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP) v nesprávnom právnom závere (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

22. Nevykonanie navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 46/05). Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť aj to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn.I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP), a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 212/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Tým, že súd prípadne nevyhoví všetkým návrhom strany na vykonanie dôkazov, neodníme jej tým možnosť pred súdom konať (viď napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/444/2015 zo dňa 07.10.2015).

23. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

24. Po preskúmaní veci sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil okresný súd, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k veci samej, v ktorom sa okresný súd vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní, s ktorým odôvodnením v týchto častiach, sa krajský súd v plnom rozsahu identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP).

25. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí okresného súdu a s prihliadnutím na obsah odvolania žalovaného, uvádza krajský súd nasledovné skutočnosti:

26. Žalovaný v konaní namieta nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie.

27. V konaní nebolo sporné, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 01.12.2011 zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému sumu 15 000,- eur. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach po 221,24 eur, s konečnou splatnosťou úveru do 25.12.2021. Z dôvodu porušovania zmluvných povinností (neplnenia splátok včas a riadne), žalobca listom zo dňa 20.11.2014 vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru ku dňu 20.11.2014. List bol doručený

žalovanému 26.11.2014 a jeho manželke, ktorá bola vlastníčkou nehnuteľnosti, kvôli ktorej bol úver čerpaný (pôžička na bývanie). Manželstvo žalovaného a jeho manželky bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 3P/53/2014-42 zo dňa 12.08.2014. Žalovaný a jeho bývalá manželka, A. K. - D. uzavreli dňa 03.11.2015 dohodu o vyporiadaní BSM, podľa ktorej sa A. K. - D. zaviazala splácať zostatok predmetného úveru. Dohodu o vyporiadaní BSM zaslal žalovaný žalobcovi dňa 06.02.2016.

28. Pokiaľ ide o samotnú dohodu o vyporiadaní BSM, krajský súd zdôrazňuje, že vyporiadanie spoločných práv a povinností touto formou sa týka len vzťahov medzi manželmi a nezasahuje do práv a povinností tretích osôb, ktoré nie sú účastníkmi dohody o vyporiadaní BSM. Všetky práva tretích osôb pochádzajúce zo záväzkového vzťahu uzavretého s manželmi za trvania BSM, zostávajú nedotknuté. Dohoda o vyporiadaní BSM má totiž vo vzťahu k tretím osobám, charakter akéhosi postúpenia záväzku na jedného z manželov, ktoré však vo vzťahu k nim nemá žiadnu právnu relevanciu. Všetky práva žalobcu, ktoré jej vznikli zo záväzkového vzťahu so žalovaným za trvania BSM, bez ohľadu na to, či bol dlh v dohode o vyporiadaní BSM vyporiadaný a akým spôsobom, zostávajú nedotknuté.

29. V prípade súhlasu tretej osoby s dohodou o vyporiadaní BSM ohľadne záväzkov jedného z manželov vzniknutých za trvania manželstva voči tejto tretej osobe, je možné uvažovať o inštitúte prevzatia dlhu.

30. Podľa § 531 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“)

31. Prevzatie dlhu podľa § 531 Občianskeho zákonníka spočíva v tom, že do existujúceho záväzkového vzťahu vstúpi namiesto doterajšieho dlžníka alebo vedľa neho nový dlžník (intercedent). Ustanovenie § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje konkrétne privatívnu intercesiu, keď sa doterajší dlžník nahrádza novým dlžníkom. Zmena na strane dlžníkov sa nemôže uskutočniť bez spoluúčasti druhého účastníka záväzkového právneho vzťahu, teda bez veriteľa. Zmluva o prevzatí dlhu sa totiž vo svojom uzavretí (medzi pôvodným dlžníkom a intercedentom) stáva účinnou až súhlasom veriteľa. Bez takéhoto súhlasu, ktorého forma nie je predpísaná, nevyvoláva zmluva o prevzatí dlhu zamýšľané právne účinky. Súhlas veriteľa s plnením predstavuje jednostranný právny úkon, ktorého právne účinky nastanú až dôjdením do sféry dispozície pôvodného alebo preberajúceho dlžníka (§ 43 a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Súhlas veriteľa s prevzatím dlhu musí mať náležitosti platného právneho úkonu, vrátane toho, že musí byť určitý a zrozumiteľný. Veriteľ, ktorému dlžník oznámi, že jeho dlh preberá niekto iný, nemá povinnosť oznámiť dlžníkovi nie súhlas s prevzatím dlhu. Ak veriteľ po tomto oznámení zostane nečinný, nemožno to bez ďalšieho považovať za jeho súhlas s prevzatím dlhu. Súhlas možno dať akýmkoľvek spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosť o tom, že veriteľ s prevzatím dlhu súhlasí (R 68 /1996).

32. V konaní nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že žalobca s dohodou o vyporiadaní BSM zo dňa 03.11.2016 súhlasil, či už písomne alebo konkludentne. Faktom zostáva, že hoci prevzatie dlhu sa môže týkať akéhokoľvek prevoditeľného záväzku, k zosplatneniu celého dlhu žalovaného došlo pred uzavretím tejto dohody (už dňom 20.11.2014) k tomuto dňu sa stal splatným celý záväzok žalovaného zo zmluvy o úvere a zanikla jeho povinnosť, resp. právo plniť dlh v zmluvne dojednaných splátkach. Tvrdenie žalovaného, že žalobca následne akceptoval dohodu o vyporiadaní BSM konkludentne takým spôsobom, že komunikoval s bývalou manželkou žalovaného a stanovil novú výšku dojednaných splátok (na sumu 120,- eur mesačne), čím došlo k prevzatí dlhu žalovaného, je potom nelogické a v konaní nebolo preukázané. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca s jeho bývalou manželkou komunikoval a zo strany žalobcu jej bolo doručované aj zosplatnenie dlhu, čo nasvedčuje súhlasu s prevzatím dlhu, krajský súd poukazuje na to, že list, ktorým došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, bol žalovanému a jeho bývalej manželke doručovaný pred dňom uzavretia dohody o BSM a pred dňom jej doručenia žalobcovi (a teda i pred žalovaným tvrdeným prevzatím dlhu).

33. Krajský súd zdôrazňuje, že súhlas veriteľa s prevzatím dlhu musí byť v zmysle vyššie uvedeného určitý, jasný a zrozumiteľný, nevzbudzujúci žiadne pochybnosti o vôli veriteľa. Žalovaný v konaní takýto súhlas veriteľa (žalobcu) s prevzatím dlhu jeho bývalou manželkou ako intercedentom nepreukázal, v tomto smere dôkazné bremeno neunesol a záveru okresného súdu, že je daná jeho pasívna vecná legitímácia nemožno potom nič vytknúť.

34. Žalovaný v konaní navrhol vykonať dôkaz- oboznámiť sa s celým úverom spisom žalobcu, vedeným k predmetnej zmluve o úvere, z ktorého by podľa neho mohli eventuálne vyplývať skutočnosti, svedčiace tomu, že žalobca prejavil súhlas s prevzatím dlhu jeho bývalou manželkou. Okresný súd tento dôkaz nevykonával, v čom žalovaný videl odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Krajský súd udáva, že okresný súd postupoval procesne správne. Dôkazné bremeno, ktoré v tomto smere zaťažovalo žalovaného, spočíva v jeho povinnosti riadne označiť dôkazy na preukázanie tej- ktorej konkrétnej tvrdenej skutočnosti, a nie v povinnosti súdu vykonávať ním označené dôkazy tak, aby následne, z týchto vykonaných dôkazov mohol žalobca skutkové okolnosti odvodzovať.

35. Z vyššie uvedených dôvodov dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je v napadnutej časti vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

36. Krajský súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 251, § 262 ods. 1, § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP.

37. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

38. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

39. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

40. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP upravuje prípady, kedy pre náhradu trov konania nie je rozhodujúci výsledok konania, teda prípady, kedy neplatí zásada zodpovednosti za výsledok konania. Citované zákonné ustanovenie však ukladá povinnosť uhradiť trovy konania, špecifikované v § 251 CSP, tomu, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Toto zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva, pretože potom by išlo o posúdenie dôvodnosti nároku vo veci samej.

41. V danom prípade žalobca vzal svoje odvolanie späť. Z procesného hľadiska žalobca zavinil, že sa odvolacie konanie o jeho odvolaní muselo zastaviť, a preto žalovaný má vo vzťahu k nemu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

42. Na druhej strane krajský súd konštatuje, že v odvolacom konaní o odvolaní žalovaného mal plný úspech žalobca, ktorému by patril nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

43. Vzhľadom na uvedené krajský súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

44. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).